

EVA LI

Vodič za dobre devojke

ZABAVNA BIBLIOTEKA
KNJIGA BR. 122
VODIČ ZA DOBRE DEVOJKE
PROBISVETI, KNJIGA PRVA

Naslov originala
EVA LEIGH
THE GOOD GIRL'S GUIDE TO RAKES
LAST CHANCE SCOUNDRELS, BOOK ONE

Copyright © 2022 by Ami Silber
HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2024.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2024.
Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ
Urednik MAJA KESER
Prevod TATJANA MIKU LAZAREVIĆ
Lektura MARINA BAGI
Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER
Štampa MARGO-ART, BEOGRAD
Tiraž 1.500
ISBN 978-86-7928-467-9
www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

ROMAN IZ SERIJALA PROBISVETI

EVA LI

Vodič
za dobre
devojke

Mladinska knjiga
BEOGRAD

*Zaku,
koji je oduvek video
da sam mnogo više od
samo dobre devojke*

Poglavlje 1

London, Engleska
1818.

Do venčanja još nije ni došlo, a brak je već bio katastrofa. Kiran Rensom i njegova porodica stajali su ispred crkve Svetog Džordža čekajući da uđu, a kada je njegova majka nakratko podigla veo njegove sestre da bi joj sklonila zalutali pramen, na brzinu je bacio pogled na Vilino lice. Obrazi su joj bili bleđi, a usne stisnute u tanku liniju. Dok je grofica nervozno pričala i petljala oko Viline venčаницe, njegova sestra jedva da je i progovarala.

Sinoć, tokom porodične večere pred venčanje, Vila je bila maltene nema, kao i sad. Popila je dve i po čaše vina umesto uobičajene jedne i prevrtala hranu po tanjiru, što je bilo čudno za njen inače velik apetit. Mladoženja je otromboljeno sedeo i na pitanja odgovarao nedefinisanim zvcima, a čak je i odbio Kiranov poziv na piće posle večere u jedno od njihovih omiljenih mesta.

Nešto očigledno nije bilo u redu.

„Nešto očigledno nije u redu”, Kiranov brat Fin šapnuo mu je na uho.

Kiran je bacio pogled na oca, erla od Vingrejva, koji je stajao nedaleko i razgovarao sa Sajmonom, najstarijim sinom. Alis, Sajmonova žena, stajala je pored. Erl i grofica su se međusobno ignorisali, što nije bilo iznenađujuće, ali ono što je zapanjilo Kirana bilo je to što niko nije primećivao nervozu koja je iz mlade izbijala kao tihi vrisak.

Vila bi obično snažno jurcala u sve: mesta, rasprave, mišljenja, ali ovog jutra bila je nepomična.

„Misliš da joj se plače?“, pitao je Kiran tiho.

„Ko može da je krivi?“, odvratio je Fin. „Dom se ovih nedelja ponašao kao poslednje đubre. Iskreno, kad se tako ponaša, ni ja se ne bih udao za njega.“

„Misliš da bi šutnula Doma?“

Fin je uzdahnuo, a tugaljiv izraz mu se pojavio na licu. „Nisam baš siguran, brate. Sećaš se kad je namerno pojela šaku peska nakon što smo joj rekli da ne sme?“

„Tad je imala pet godina.“

„Pa ako ništa, s godinama je postala samo još tvrdoglavija.“

Kiran je morao da se složi. Isprva je verovao da su Vila i Dominik Kilburn savršen par. Nije bilo dvoje tvrdoglavijih ljudi čije su svađe podrazumevale treskanje vratima i lomljenje porcelana. Ipak, Kiran je video kako se Vila i Dom gledaju s obožavanjem i kako se uvek drže za ruke, kao da ne mogu da podnesu ni trenutak da se ne dodirnu. Sigurno bi imali srećan brak, iako bi bio turbulentan.

Više nije bio tako siguran u to.

Ono što *jeste* znao je to da su ga crkve činile prokletu nervoznim. Bile su oličenje umerenosti, uzvišenosti i preispitivanja, čega se on sa velikim trudom klonio. Samo to što je stajao ispred crkve Svetog Džordža činilo je da mu nemir struji celim telom i svim silama se trudio da ne skoči na prva kola i pobegne u kafanu ili pozorište ili bilo koje drugo mesto koje nije odisalo nepodnošljivim mirom kao ta bogomolja.

Sam bog je znao da nije nameravao da ikad dođe na neko takvo mesto u svojstvu mladoženje.

„Pobogu”, procedio je kroz zube Finu, „godinama nisam bio budan u ovo doba dana”.

„Tompkins mi dođe pet funti”, odgovorio mu je brat. „Tvrдио je da se nećeš ni pojaviti, a kamoli da ćeš biti trezan. Ali ja sam znao da ćeš doći, makar da se naždereš na svadbenom doručku.”

„Hvala ti na ukazanom poverenju”, odvrati Kiran suvo. Onda se glasnije obratio ostatku porodice: „Pošto sam dever, odoh da proverim kako je Dom i da mu čestitam spajanje naših ukletih loza”.

„Molim te da nas poštediš svojih dramatičnih izjava, makar na današnji dan”, rasejano je rekao njegov otac.

Kiranova majka je na to samo zakolotala očima, mada je bilo teško reći koji od njih dvojice ju je više nervirao, sin ili muž.

Odvrativši erlu podrugljivim salutiranjem, Kiran je snažno gurnuo crkvena vrata i samo podigao obrvu kad se Fin stvorio pored njega.

„Kladio sam se sa samim sobom da li će te grom spaliti iste sekunde kad kročiš u crkvu”, ljubazno je objasnio Fin.

„Ne sumnjam da bi na podu bile dve garave fleke, tvoja odmah pored moje.”

U trenutku kad su se vrata otvorila, Fin je Kiranu pokazao toliko ružan gest šakom da su se gosti u obližnjim redovima prenerazili. Kiran i njegov brat su se na to samo iskezili.

„Najnoviji deo mitologije o braći Rensom”, promrmlja Fin dok su se približavali oltaru, ili onome za šta je Kiran *verovao* da se zove oltar, s obzirom na to da nije baš pomno slušao versku nastavu.

Sva londonska elita zbila se u crkvi Svetog Džordža, odabrana među najcenjenijim i najpoštovanijim porodicama. Sa mladoženjine strane sedele su ljudske gromade

iz industrije i trgovina, jer je Domova rodbina bila iz tog sveta, a njihova elegantna odeća mogla je bez problema da parira onome što je nosila aristokratija.

Ipak, i plemstvo i skorojevići su svi zajedno izgledali nervozno dok su Kiran i Fin koračali kroz crkvu. Možda su i oni, kao toliko drugih širom grada, čitali o podvizima braće Rensom u žutoj štampi. Svi su jedva čekali da se slade tuđim greškama, makar da bi se osećali malčice bolje povodom svojih beskrajno dosadnih života i svog preduvanog morala.

Kiran gostima dobaci nestašni osmeh, uživajući u tome kako su damama ruke poletele ka vratovima dok su se gospoda isprсила. Šta je njihova smušenost njemu značila?

Jedna posebno privlačna žena s mladine strane privuče mu pažnju dok se prstima igrala s čipkom na kragni, a usne joj se iskrivile u zagonetni osmeh. Kiran joj namignu, a ona na to odvrati treptanjem.

„Dovraga.” Fin se suvo nasmejao. „Samo bi ti dogovora randevu u proklesoj crkvi.”

„Ja pripadam dugoj i opevanoj tradiciji skrnavljenja bogomolja. Ali, pronašao sam jednu koja je još više očaravajuća. Pogledaj vrat od one u drugom redu, s mladoženjine strane.”

Bio je to zaista zapanjujući vrat. Fino oblikovan, sa jedva приметnom senkom kestenjaste kose. Kiranu je pošla voda na usta dok je zamišljao kako bi nežno ugrizao taj vrat i kako bi dama šokirano ciknula od zadovoljstva.

Neki muškarci su voleli grudi, dok su druge očaravale zadnjice ili noge. Ali Kiran je mogao da napiše stotine stihova o ženinom vratu.

Dotična dama se okrenula ka osobi do sebe, otkrivajući svoj profil.

Prokletstvo. Kiran ju je prepoznao.

Naglas je opsovao, čime je izazvao još više šokiranih pogleda od obližnjih gostiju.

Fin se ponovo nasmejao. „Mentalno zavodiš sestru našeg najboljeg prijatelja. Stvarno si dotakao dno.”

„Nemoj da kažeš Domu”, procedi Kiran.

Iako je Dom uvek bio tu tokom njihovih noćnih pohoda, Kiran je bio taj koji je zaista upražnjavao svaku vrstu poganog ponašanja u Londonu. Uvek bučan Dom ipak se držao po strani, kockao se, urlao pesme, ali je izbegavao žensko društvo. Doduše, *jeste znao* da se s vremena na vreme potuče.

Iako je Dom vrlo dobro znao kakva je bitanga bio Kiran, ni u najluđim snovima ne bi tolerisao Kiranove razvratničke misli o njegovoj mlađoj sestri.

Kao da je osetila Kiranov pohotni pogled, Selest Kiburn se okrenula i uhvatila mu pogled. Oči su joj se blago raširile, a onda mu je uputila mali osmeh.

Potrudio se da uzvрати istom merom, kao da je do malo pre u svojoj glavi nije skidao i zavodio. To je bio neutralan osmeh, skoro bratski. Pre nekoliko godina, Selest se vratila sa školovanja kao upečatljiva žena, ne devojčica. Od njenog debitovanja pa sve do sada služila je kao uzor svojim besprekornim ponašanjem.

On se uvek trudio da se drži na sigurnom rastojanju od Selest. To je bilo jedino mudro ili bezbedno što je Kiran ikada u svom životu uradio.

Selest je okrenula glavu ka prednjem delu crkve, a on je uradio isto, očekujući da vidi njenog brata ispred oltara. To su radile mladoženje, ili je bar on tako zaključio iz svog ograničenog iskustva, pošto ga niko nikada nije zvao na venčanja, ili na bilo koja druga pristojna okupljanja. Danas je prvi put bio dever, s obzirom na to da je Sajmon odabrao druga s Oksforda za kuma, tako da nije baš mnogo znao o svojim odgovornostima u ovoj situaciji.

Umesto da vidi Doma kako stoji nervozan ali uzbuđen u svom venčanom odelu dok čeka mladu, sve što je Kiran video bio je sveštenik u odori. Doduše, sveštenik *jeste*

delovao nervozno, lutajući pogledom čas iza sebe, čas po gužvi, osmehujući se gostima.

Upravo zbog tog osmeha, koji je delovao umirujuće, Kiran je zastao. Zašto je sveštenik mislio da mora da umiri bilo koga?

Vrlo oprezno, zajedno sa Finom, Kiran je prišao svešteniku. Napola je očekivao da stariji čovek zablista svetom pravednošću, ili da zamiriše na tamjan, ali je tip bio običan čovek koji je promašio malo zulufa dok se jutros brijao, a osetio se na štirak i znoj.

„Nešto nije u redu, oče?“, upita Fin.

„Čini mi se da vam fali jedan mladoženja“, dodao je Kiran.

„Sve je u redu“, reče sveštenik srdačno. A onda, snizivši ton tako da ga samo Kiran i Fin čuju, dodade: „Da li ste vi... Gospodo... Bliski sa gospodinom Kilburnom?“

„Ako pod bliski“, odgovori Kiran, „mislite da li sam ga video kako je mrtav pijan izazvao tri mornara na tuču i pobedio, onda da. Bliski smo“.

Sveštenik je zamucao i pocrveneo kao rak, dok se Fin zagrcnuo od smeha.

„Ja sam mu takođe i dever“, reče Kiran.

Kad se sveštenik povratio taman toliko da može da govori, prošaputao je: „Mladoženja nije u najboljem stanju. Smestio sam ga u sakristiju* da se sabere, ali kad sam mu predložio da pozovem nekoga od njegove porodice da mu pomogne, izričito je odbio. Bar mislim da je to što mi je bacio stočić na glavu značilo da odbija moju ponudu“.

Iako je vitlanje omanjih komada nameštaja na sveštenstvo zvučalo kao nešto što bi Dom uradio, ipak je bilo alarmantno što se to desilo baš na dan njegovog venčanja.

„Možda bi gospodin Kilburn bolje reagovao na svoje devere“, nastavio je sveštenik.

* Sakristija je pomoćna prostorija u katoličkoj crkvi, prim. prev.

„Odvedite nas do njega”, reče Kiran.

On i Fin pratili su sveštenika kroz mala vrata pored oltara, a zatim kroz uski hodnik dok nisu došli do još jednih vrata. Sa druge strane čulo se razbijanje i psovke i nešto što je zvučalo poput čoveka koji pokušava da natrči svom snagom na nešto tvrdo.

Sveštenik je preplašeno pogledao u Kirana i Fina, vrlo verovatno u strahu da će mu čitava sakristija (šta god to bilo) biti uništena. Polako je pokucao na vrata.

„Gospodine Kilburne”, reče oprezno. „Ovde otac Hodžson, i samo...”

„Odjebi”, viknu Dom iznutra. „Neću da slušam tvoje propovedi, a vino ti je odvratno.”

Otac Hodžson je prebledeo.

„Dopustite meni.” Kiran je stavio ruku na sveštenikovo rame i pomerio ga od vrata. Udario je pesnicom o drvo i viknuo: „Dome, mi smo, Kiran i Fin. Prestani da se ponašаш kao šupak i otvori jebena vrata”.

Nastupila je dugačka pauza, a onda je njegov prijatelj progundao: „Uđite”.

„Najbolje da sačekate sa ostalima, oče”, reče Fin.

Čovek zahvalno klimnu glavom i pobeže, tražeći utočište u sopstvenoj crkvi. Kad je napokon nestao, Kiran otvori vrata, polako, za slučaj da se Dom dokopao nekog crkvenog escajga i nameravao da ga baci njima na glavu.

Oprezno, Kiran uđe u prostoriju u tiho zviznu. „A ja sam mislio da je šteta koju si naneo onom pabu velika.”

„Bože, Dome”, dodao je Fin, „da li si ti to razbio ovu policu *tako što si je šutirao?*”

Nisu dobili odgovor osim tihog životinjskog režanja koje je dolazilo od čoveka skupljenog u čošku prostorije. To je morao biti Dom, jer nije bilo baš mnogo ljudi s tolikim ramenima koji su mogli da priušte odlično skrojena odela pravo iz ulice Bond. Ta ramena bila su zaostavština

Domovih adolescentskih godina koje je proveo radeći po dokovima Londona.

„Jebeno sranje”, Dom zareža ne pomerajući se. „Kakva prokleta katastrofa.”

Domov rečnik bio je solidan pokazatelj njegovog lošeg stanja, budući da se vratio na tvrdi kokni akcenat koji se njegova porodica toliko trudila da izbaci iz govora. Kilburnovi su uglavnom vrlo uspešno eliminisali tragove svoje skromne prošlosti, ali kad bi Dom bio izrazito pijan ili uznemiren, vraćao bi se na izgovor koji je koristio prvih osamnaest godina života.

„Zar me nećete kritikovati što psujem u crkvi?”, dobio je preko ramena.

Kiran se nasmejao. „Ako tražiš pokajanje, pozvao si pogrešnu braću.”

Oprezno je prišao prijatelju, kao što bi neko prišao razjarenom biku. I dalje je bilo upitno da li bi morao da ga upuca ne bi li ga rešio muka. „Odlično si sredio crkvu, doduše, svaka čast na tome.”

„Ne mogu da se pohvalim inteligencijom izvrsnog detektiva”, reče Fin polako, dok je skupljao komade razbijenog stola, „ali mi deluje kao da si malčice uzrujan”.

Dom ispusti još jedan zverski zvuk.

Vrlo pažljivo, kao da zaista prilazi besnoj životinji, Kiran spusti ruku na Domovo rame. Dom se istog trenutka otrgao tog dodira.

„Ne budi dobar prema meni”, zareža. „Nemoj jebeno da se usudiš da budeš dobar prema meni. Ne zaslužujem to, dođavola.”

Kiran i njegov brat razmeniše zabrinute, zbunjene poglede. S obzirom na to da je Fin osvajao i gubio čitava bogatstva za kockarskim stolovima baš zato što je dobro skrivao emocije, sama činjenica da se nije potrudio da sakrije svoju brigu samo je dodatno uplašila Kirana.

Kiran je duboko udahnuo i pokušao da namiriše alkohol koji je sigurno izbijao iz njegovog prijatelja. Ako je Dom bio pijan, to je moglo da objasni ovo ponašanje, jer kada bi pio, često je znao da bude izrazito ratoboran. Začuđujuće, nije bilo ni traga smradu od viskija ili džina.

Sa druge strane, koja kapljica bi mogla da pomogne u smirivanju onoga što je morala biti normalna nervoza pred venčanje. Kiran je iz unutrašnjeg džepa izvadio tanku pljosku i njome dodirnuo Doma po leđima. „Bolji lek od puštanja krvi.”

Dom drhtavom rukom uze pljosku i povuče pozamašan gutljaj, nakon čega je vrati Kiranu, koji je i sam cugnuo malo, a onda je pružio Finu.

„Nemoj da si je ispraznio, kučkin sine”, Kiran promrmlja videvši Fina kako je zabacio glavu uzimajući veliki gutljaj.

„Ne zovi našu majku kučkom”, reče Fin, i baci mu sad već praznu pljosku, koju je Kiran uhvatio pre nego što ga je udarila u grudi.

Sat na polici otkuca četvrt sata. Uzevši u obzir da je ceremonija počinjala za petnaest minuta, to što je mladoženja sedeo sklupčan u opustošenoj sakristiji i i dalje ispuštao besmislene nervozne zvuke, nije bio dobar znak. Bilo je vreme za malo podsticaja.

„Da samo vidiš Vilu”, reče Kiran veselo. „Lepa je kao gavran u snegu. Sve će se ovo zaboraviti kad ti postane supruga.”

Na pomen imena svoje verenice, Dom skoči na noge i zarije pesnicu u obližnji kredenac. Nameštaj se zatresao, ali ga je Kiran brzo vratio na mesto pre nego što se srušio.

„To je greška”, reče Dom. „Sve ovo je jedna ogromna jebena greška.”

Na momenat, Kiran je zapanjeno začutao.

„Ma daj”, reče on konačno. „Ti i Vila ste ljudi jedno za drugim. Godinama je tako, još pre nego što je i izašla u

društvo. Kad god se ona pojavi, buljiš u nju kao lav u gaze-
lu. Osim ako...” Ispravio se kad mu je strašna mogućnost
pala na pamet. „Osim ako je više ne želiš.”

„Ubio bih za nju”, zareža Dom.

Kiran je tiho odahnuo. Bar njegovom prijatelju i Vili
nije manjkalo snažnih osećanja. Od detinjstva je Kiran gle-
dao razdor između svojih roditelja, i njihov tihi međusobni
prezir. Nikada se nisu direktno obraćali jedno drugom, a
i kad jesu, to je uvek bilo sa „miledi” ili „milorde”, ali
nikada po imenima: Džon i Ifa. Tek kad je Kiran načuo
služavke kako pričaju, saznao je da je brak između engle-
skog erla i irske naslednice započeo kao burna romansa, ali
su se vremenom zamrzeli.

Kao kroz maglu se sećao glasnih roditeljskih svađa koje
su ga plašile kad je bio dečak. Međutim, do Vilinog rođe-
nja njegovi majka i otac već su došli do tačke da su se jedva
primećivali. Ta hladnoća prožimala je celu porodicu. Pre-
ma Sajmonu su se još i dobro odnosili, jer je bio naslednik,
ali na Fina i Kirana niko nije ni obraćao pažnju, što je Kir-
anu i odgovaralo budući da je imao svu moguću slobodu.

Vila je, sa druge strane, bila poput plamena koji je topio
mraz. Ona nije trpela groznu tišinu koja je nagrizala poro-
dični život i, začudo, svi su je voleli zbog toga. Taj za koga
bi se ona udala morao je biti snažna ličnost, jer bi ga u
suprotnom savnila sa zemljom poput malo trave pod čiz-
mama. Dom je delovao kao savršen pandan njenoj ličnosti.

Kao ćerka jednog erla, Vila je *morala* da se uda, ali to od
Kirana niko nije očekivao, hvala bogu. Kako da se veže za
jednu ženu kad ih je toliko bilo na svetu?

„Onda izađi i oženi se njome, budalo jedna”, reče Fin.

„Ne mogu.” Dom se stresao i prekrio oči šakama.

„Zašto, dođavola?”, upita Kiran.

„Zato što je jebeno isuviše dobra za mene.”

Kiran je zurio u prijatelja u neverici. „Ti nisi onaj isti
čovek koji ulazi u svaku plesnu dvoranu kao da nijedna

osoba tu nije dovoljno dobra da mu zakopča dugme na pantalonama.”

„Ali to je istina, gade jedan”, prasnu Dom. „Čak i kad ne bi bila jebena ćerka jebenog erla, i tad bi bila sto puta bolja od mene. Bolja je od mene u svakom pogledu. Ja sam samo prokleti lučki radnik, a šta sam sve radio...”

„Ko od nas nije makar malo uprljao ruke?”, Fin upita blago.

„Ne razumeš”, odvrati Dom. „Vas dvojica, rođeni u palati, nemate pojma šta čovek mora da radi da preživi. Gadosti koje mora da prođe da bi se izdigao. Kako da je uopšte dotaknem, s ovima”, podiže obe ruke, „koje su počinile tolike zločine? Kako ja njoj da budem dobar muž? Dobar čovek? Ona samu sebe uništava udajom za mene, a ja ne mogu da živim sa tim”.

„Zar ne vidiš?” Okrenuo se i uputio Kiranu očajan pogled. „Najgora stvar koju mogu da učinim za nju jeste da se njome oženim. Bila bi očajna. Još gore. Uništio bih je, a to ne mogu da dozvolim. Ali ako otkažem venčanje, uništiću joj ugled.”

Do Kirana je polako dopiralo šta je njegov prijatelj govorio. Bol u njegovim rečima je bio opipljiv, poput guranja ruku u činiju punu slomljenog stakla.

Neke delove Domove prošlosti Kiran nije znao, ali je video sirov bol u očima svog prijatelja, i mogao je samo da pretpostavi da je ovaj iskusio neke od najgorih stvari koje život ume da priušti nekome. Kirana je bolelo da vidi Doma skrhanog baš na ovaj dan, koji je trebao da njegovom prijatelju donese sreću.

„Trenutak”, reče Kiran Finu. Kad mu se brat približio, šapnuo je: „Želim da mislim da priča gluposti, ali on i Vila *jesu* umeli međusobno da se izluđuju. Svađe. Suze. Misliš li da je možda u pravu? Da bi bila nesrećna kao njegova žena?”